

MOŽE ĽUDSTVO VYMRIEŤ KVÔLI ROVNOPRÁVNOSTI MUŽOV A ŽIEN

d ďalšia zaujímavá správa z Ruska

Hoc ako absurdná sa nám zdá táto otázka, šéf ruského ústavného súdu v Petrohrade Valerij Zorkin si to myslí a verejne zastáva názor, že muži a ženy nie sú rovnoprávni a odvoláva sa pritom na kresťanské normy.

Zorkin vyhlásil, že doterajší právny systém podľa neho „*stráca regulačný potenciál*“, prežívajúce právne konštrukcie už nie sú pevné a spoľahlivé a tendencie západoeurópskej justície sú v rozpore s tradičnými kresťanskými hodnotami. Ide napríklad o novely zákonov, ktoré označujú za právnu normu „*netradičné modely správania sexuálnych a genderových (rodových) menšín*“ a pokúšajú sa presadiť rovnoprávnosť mužov a žien bez ohľadu na ich prirodzené biologické rozdiely. Podobné zásady právneho systému odporujú tradičným rodinným väzbám a „*sposchyňujú prežitie ľudského rodu*“. Tieto slová samozrejme vyvolali búrlivú diskusiu na sociálnych sieťach a niektorí prispievatelia ironicky odporúčali, aby sa ženy považovali za majetok mužov – ako tomu bolo v cárskej ére. Aby sme tento názor lepšie pochopili, je potrebné pozrieť sa na to, kto vlastne Zorkin je a koho reprezentuje.

Valerij Dimitrijevič Zorkin je 73-ročný predseda ruského Ústavného súdu, ktorý je už skoro 25 rokov neprehliadnuteľnou postavou ruského verejného života. Preslávil sa v roku 1993, keď zrušil dekrét, ktorým chcel prezident Jelcin rozpustiť parlament, za čo skoro prišiel o miesto. Od tej doby sa už svojich chlebobdarcov snaží nedráždiť a je k nim viac ako lojálny. A keďže v súčasnosti fúka v Rusku konzervatívny vietor, aj jeho názory sú teraz konzervatívne. 21-ročné členstvo v komunistickej strane sa však podpísalo na jeho názoroch, a preto aj ním zastávaná forma konzervativizmu je odlišná od konzervativizmu, ktorý poznáme na Západe. Zorkin sám seba považuje za človeka zastávajúceho socialisticko-konzervatívne názory. Nech to už znamená čokoľvek, pravdou je, že keď v roku 2014 v článku pre vládny denník Rossijskaja gazeta zaplakal nad zrušením nevolníctva, ktoré podľa neho viedlo k boľševickej revolúcii, zamrazilo to nejedného čitateľa. Zorkin sa v uvedenom článku venoval reformám cára Alexandra II., ktoré v polovici XIX. storočia od základu zmenili Rusko, a to najmä zavedením - na svoju dobu mimoriadne vyspelého - súdnictva (nezávislosť súdov, rovnosť pred

zákonom pre všetkých) a zrušením nevolníctva. Kým prvú polovicu reformy pokladá Zorkin za pozitívnu, voči zrušeniu nevolníctva už má výhrady, pretože trieda nových slobodných roľníkov zostala aj tak prakticky bez pôdy, takže bola naďalej závislá na svojich bývalých pánoch. Ale ani to by pre Zorkina nebol až taký problém. Za skutočný problém spojený so zrušením nevolníctva považuje to, že reforma zničila spojenie medzi hlavnými sociálnymi skupinami (šľachtou a roľníkmi), pričom napriek všetkým morálnym problémom spojených s nevolníctvom považuje nevolníctvo za hlavné pojivo udržiavajúce jednotu národa. Zrušením nevolníctva podľa neho došlo k likvidácii amortizérov medzi cárom a poddanými, ktorým bola aristokracia, čo následne viedlo k boľševickej revolúcii. Podľa Zorkina ruská spoločnosť nebola na túto reformu pripravená a bol to pre ňu obrovský šok, v ktorom nachádza paralely s rozpadom ZSSR, kedy sa kolektivistické čítanie sovietskeho ľudu dostalo do konfliktu s individualistickým prístupom divokého kapitalizmu. A práve individualistický prístup, charakteristický pre Západ je asi najväčším Zorkino-

Valerij Dimitrijevič Zorkin

vým problémom, ale aj vysvetlením toho záhadného pojmu „sovietsky konzervativizmus“. Kým bol Západ už od čias reformácie formovaný ideou individuálnej slobody vyvierajúcej z osobného vzťahu človeka (jednotlivca) s Bohom, ortodoxia a celková Východná koncepcia je tvrdo kolektivistická a jediná úplne podriaďuje kolektívu. Tento prístup však vedie k pasivite ľudí zmierených so svojim nemenným osudom, ktorý je pre nich dopredu nalinajkovaný spoločenskými vzťahmi a normami, podľa ktorých je aj žena majetkom muža – teda podľa učenia ortodoxie. Biblia totiž predstavuje inú dôvodovú správu stvorenia muža a ženy: Muža Boh stvoril, aby slúžil Bohu a spravoval Zem, ktorú Boh pre neho stvoril, čo by sa dalo zjednodušiť na výkon práce bez ohľadu toho, či sa jedná o prácu duchovnú, duševnú alebo manuálnu. A Adam sa tejto neľahkej práce ujal a napr. „dal všetkým mená, každému hovädú a nebeskému vtákovi a každému zvieraťu poľnému, ale Adamovi sa nenašla pomoc, ktorá by bola bývala jemu roveň“ (1M.2.20). O dôvode stvorenia ženy však Biblia hovorí: „Nie je dobre byť človekovi samotnému; učiním mu

pomoc, ktorá by bola jemu roveň“ (1M.2.18). Tým je otázka či je žena majetkom muža raz navždy zodpovedaná. Biblia teda hovorí o dvoch rozdielnych úlohách, ale hneď dvakrát v rozpätí dvoch veršov uvádza, že žena je rovná mužovi, akurát zastáva iné postavenie, plní iné úlohy a zmysel jej existencie je iný. Kým muž slúži Bohu tým, že spravuje Zem, ktorú mu Boh dal, žena je stvorená k tomu, aby v tejto úlohe mužovi pomáhala. Nič viac, nič menej, toľko. A ako firma bude fungovať správne len vtedy, ak bude mať jedného riaditeľa, tak aj rodina (nie všeobecne vzťah muža a ženy v spoločnosti ako je to v islame, ale podotýkam rodina ako základ spoločnosti) bude fungovať len vtedy, ak bude hlavou ženy muž. Ale ani apoštol Pavol (ktorý sa tejto problematike precízne venuje vo viacerých svojich listoch) nehovorí len to, že hlavou ženy je muž, ale píše aj to, že „hlavou každého muža je Kristus“ (1Kor.11.3). Boh teda stvoril muža a ženu ako rovnocenných, ale určil im odlišné úlohy, ktorých splnenie od nich bude aj vyžadovať. A ako ženu nebude Boh brať na zodpovednosť za stav Zeme, pretože túto úlohu zveril mužovi, tak ani muža nebude brať na zodpovednosť za to, že nie je pomoc-

níkom svojej manželke, ale naopak: bude mu vytýkať, že kvôli práci v domácnosti zanedbal Boha a Bohom určené úlohy, pretože žena má byť pomocnicou manželovi a nie naopak muž žene. V rodine podobne ako vo firme má byť rozdelenie úloh s presným určením, kto a aké úlohy má vykonávať a kto nesie za čo zodpovednosť. A presne vyžadovanie zodpovednosti je dôvodom, pre ktorý Boh v sne nenapomenul Máriu, ale Jozefa, aby zbral svoju rodinu a emigroval s ňou do Egypta a následne sa s rodinou vrátil späť (Mat 2.13-19); ako aj dôvod, pre ktorý Ježiš Samaritánke povedal: „Id', zavolaj svojho muža a príjdi sem!“ (Ján 4.16).

Boh niečo iné očakáva od muža a niečo iné od ženy. A nič nemení ani výhovorka, že žena bola zavalená povinnosťami v zamestnaní a preto nemohla vykonať jedinú činnosť pre ktorú bola stvorená: (byť nápomocnou manželovi, odbremeňujúc ho od činností, ktoré mu bránia nerušene sa venovať tomu, k čomu Boh pre zmenu povolal jeho), v Božích očiach zlyhala. Podobne keď sa Boh spýta muža ako naložil s tým, čo mu bolo prikázané a on začne vymenovávať práce, k vykonaniu ktorých

mu Boh dal manželku, zlyhal a bude braný na zodpovednosť. Zjednodušene povedané: žena nebude pochválená za objav lieku proti rakovine, ale za chutne pripravenú polievku, ktorú s láskou naservirovala manželovi a deťom; a muž nebude Bohom pochválený za príjemnú atmosféru okolo rodinného krbu, ale za to, že bol rodine kráľom a kňazom. A tento princíp sa potom z domácnosti presúva aj do cirkvi, teda aspoň do tej, kde ešte platia Pavlove príkazy: „*Vaše ženy nech mlčia v sboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale podriaďovať sa, ako i zákon hovorí. A jestli sa chcú niečo naučiť, nech sa doma pýtajú svojich vlastných mužov, lebo je mrzka vec žene hovoriť v sbore.*“ (1Kor.14.34-35) a „*žene nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho*“ (1Tim.2.12), podľa ktorého žena v cirkvi nesmie zastávať učiteľský úrad, ani správu, pretože tieto úrady jej jednoducho nie sú dané. Taktiež žena nebude spasená tým, že sa jej pre slabosť a nedostatočné odovzdanie muža podarí získať nejaký úrad v cirkvi, ale „*bude spasená rodením detí, ak zostanú, ony ženy, vo viere a láske a v posvätení s rozumnosťou*“ (1Tim.2.15).

O postavení muža a ženy v spoločnosti, cirkvi, rodine bolo napísaných veľa kníh. Mňa však v súvislosti s dianím, a to nielen v Rusku, zaráža niečo viac než postavenie žien, či plač nad stratou monarchie. A to skutočnosť, že všade v médiách sa presadzujú len dva názory – buď pseudoliberalný postoj pro-genderových lobistov alebo ich protiklad – ultrakonzervatívne názory tradičných cirkví, s už viac než len nostalgiou po monarchii odvolávajúce sa na morálku – a to bez rozdielu toho, či tieto ideológie prichádzajú z Východu, či Západu. To skutočne neexistuje žiadny tretí názor? Média vravia, že nie. Biblia však hovorí jasné áno! A ukazuje ho na situácii na Blízkom východe, konkrétnejšie na miesta, kde sa dnes nachádza Mŕtve more. Čas by sme mohli datovať zhruba na rok 1700 pred Kristom, kedy centrá obchodu kultúry a zábavy, zvané Sodoma a Gomora zažívali svoj rozkvet.

Úžasný pohľad na celé to okolie opisuje Lót nasledovne: „*celé okolie Jordána bolo zavlažované, ... celý ten kraj bol ako zahrada Hospodínova, jako Egypťská zem*“ (1M.13.10). A to nie je opis nejakého burana vo veľkomeste, ale človeka, ktorý zažil nádheru a lesk inej starovekej metropoly – Cháranu, z ktorého pochádzal (1M.12.4). Aká nádhera a aké možnosti sa mohli vynárať pred očami mladého Lóta, že kvôli nim opustil svojho strýka Abraháma a „*rušal*“ sa ozlomkrk na západ do krajiny neobmedzených možností, kde sa výborne darilo obchodu. A kde je obchod, tam sú aj peniaze a tie sú zas lákadlom pre ľudí poskytujúcich služby, zábavu, s čím ide aj množstvo deviácií, o čom sa Lót mal o chvíľu presvedčiť na vlastné oči. Paraziti rôznych odvetví kultúry nasati na politické elity tej doby vytvárali novú smotánku, na ktorej sa priživovali ďalší obchodníci...a tak dokola v nikde nekončiacej špirále, ktorú môžeme poznať z dnešných

veľkomiest. Tieto mestá zažívali svoj boom a pohrdali práve sa formujúcou hrozbou, ktorá sa na nich pomaly valila vo forme koalície štyroch kráľov, ktorí sa cítili byť povolaní potrestať celú tú prosperujúcu a bohatú oblasť za jej hriechnosť s odvolaním na svätú povinnosť vymiesť hriech a bezprávie z povrchu zemskeho a nastoliť právo, spravodlivosť a bezpečnosť. Média na oboch stranách bili na poplach! Králi Sodomy, Gomory, Admy, Cebojima a Bely (Coára) sa postavili na ochranu svojich liberálnych hodnôt (voľný obchod, práva minorít zabezpečujúcich prísun novej krvi) proti konzervatívnym kráľom Elama, Sineára, Ellasára a kráľa národov Tideála, ktorí samých seba považovali za Bohom vyvolený nástroj pomsty povolaný k zničeniu tých bezbožných miest. Boj sa zdal byť jasný: „*štyria kráľovia proti piatim*“ (1M.14.9), konzervatívci versus liberáli, náboženská trolovia

vs. slniečkári z kaviarní. Nik iný, len tieto dva tábory stojace proti sebe.

A čo Abrahám, ktorý „*býval v dúbave Mamre, ktorá je v Hebrone a vystavil tam Hospodinovi oltár*“ (1M.13.18)?! Na neho sa nejako zabudlo? Alebo bol taký malý a bezvýznamný, že nestál ani za zmienku? Pretože práve menom Abrahám, ktorý na Boží pokyn opustil Cháran a je nazvaný otcom viery, pretože ako prvý uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť, sa v súčasnosti žehnajú tri najväčšie civilizácie, počítajúce dovedna 3,6 miliardy ľudí, teda zhruba 54% celkovej populácie. A čo sa týka toho boja deviatich kráľov, bol zas Abrahám tým, ktorý porazil víťaza vojny, aby vyslobodil zo zajatia svojho synovca Lóta a spolu s ním aj všetkých obyvateľov Sodomy bez toho, aby so Sodomou následne uzavrel hocaké spojenectvo. A za nejaký čas to zas bol Abrahám, ktorému Boh

osobne povedal, že dôjde k likvidácii Sodomy a Gomory. A Abrahám sa modlil k Bohu za obyvateľov Sodomy a na jeho modlitbu bol Lót zachránený od trestu spolu so všetkými, ktorí sa mu nevysmievali za jeho vieru, ale poslúchli a nemali srdce v Sodome, ale hľadali vyslobodenie z nej. Práve Abrahám je

tým, ktorý nám ukazuje spôsob života, ktorý od nás Boh očakáva aj v týchto dňoch, spočívajúci v nezištnom nasledovaní Boha podľa Jeho Slova bez toho, aby sme sa priklonili ku ktorémukol'vek zoskupeniu Východu či Západu, pretože „*nie od východu ani od západu ani nie od púšte prichádza povýšenie. Ale Bôh, sudca, jedného ponizuje a druhého povyšuje*“ (Ž.75.7-8). Preto môžeme hrdo s Pavlom povedať: „*Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista*“ (Filip.3.20), ktorého kráľovstvo „*nie je z tohto sveta; keby bolo, Jeho služobníci by zápasili o to* (Ján 18.36).

Róbert Vysoký

Zdroje: <http://soukup.blog.ihned.cz/c1-62912160-ruska-nostalgie-po-nevolnictvi.7.10.2014>; <https://dennikn.sk/minuta/597972/> 1.11.2016; http://www.lidovky.cz/lide-mohou-vymrit-kvuli-rovnosti-muzu-a-zen-tvrdi-sef-ruskeho-ustavniho-soudu-gc0-zpravysvet.aspx?c=A161101_173046_in_zahranici_fas.1.11.2016

hlas
VIERY